

เทศน์เช้า วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะเพื่อชโลมหัวใจให้หัวใจชุ่มชื้น ให้หัวใจเบิกบานใจ ถ้าหัวใจเบิกบาน มองโลกสวย ถ้าหัวใจมันทุกข์มันยาก กายกับใจๆ สุขภาพกายได้มาด้วยการออกกำลังกาย ได้มาด้วยการบำรุงรักษา สุขภาพจิต สุขภาพใจ สุขภาพใจได้มาด้วยธรรมะ ด้วยธรรมะ ด้วยสังฆธรรม ด้วยมีสติด้วยปัญญา

เวลาไปฟังธรรมๆ ฟังธรรมจากครูบาอาจารย์ของเรา จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง จากใจดวงหนึ่งยื่นให้ มันก็ได้รับรู้ มันก็มีเหตุมีผลของมัน แต่ถ้าเรามีสติ เรามีปัญญาของเรา รักษาใจของเรา นั่นนะมันเกิดจากเรา ถ้ามันเกิดจากเรา ที่ว่าจิตใจมันขึ้นบานๆ ขึ้นบานอย่างนั้นไง ถ้าขึ้นบานอย่างนั้นมันอยู่ที่ไหน จะทุกข์จะยากอย่างไรก็มีสติปัญญารักษาใจของตนได้ แต่ถ้าเรายังภาวนาของเรา ยังไม่มีจุดยืนของเรา เวลาเราไปหาครูบาอาจารย์ของเรา ไปชาร์จไฟๆ ใจ เวลาไฟมันหมดเราก็ต้องไปหาครูบาอาจารย์เรากระตุ้น กระตุกให้มันมีพลัง มีไฟ ถ้ามีไฟขึ้นมาในใจ เวลาเราอาศัยคนอื่น จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่งนะ เวลาไฟเราหมด ไฟเราอ่อนแอ เราหาครูหาอาจารย์ของเราไป ไปฟื้น ไปบำรุง ไปรักษาให้หัวใจเรามันชุ่มชื้นขึ้นมา

แต่ถ้าเราประพฤติปฏิบัติของเราได้ ถ้าเราประพฤติปฏิบัติของเราได้ มันชาร์จไฟในตัวมันเอง มันมีไฟของมันอยู่ตลอดเวลาไง ถ้ามันมีไฟของมันอยู่ตลอดเวลา ไฟมันเกิดจากอะไรล่ะ ไฟมันเกิดจากสติ มันยังคิดได้ มันยังคิดถึงตัวเราเอง วันคืนล่วงไปๆ วันคืนมันล่วงไปๆ เราทำอะไรของเราอยู่ ถ้าเราทำอะไรของเราอยู่ แล้วทำอะไรล่ะ

เราจะก้าวเดินอย่างไร เราทำสิ่งใดก็แล้วแต่ ถ้าเรามีสติปัญญา หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโฮ เราเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราบริกรรมถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตลอดเวลา เวลาคนแก่คนเฒ่า เวลาเขาจะเสียชีวิต ลูกๆ จะบอกเลย ให้คิดถึงพระ ให้คิดถึงพระ ให้คิดถึงพระให้คิดถึงคุณงามความดีใจ ให้คิดถึงพระให้คิดถึงที่พึ่งของเราใจ จิตใจของเรา มันต้องออกจากร่างนี้ไปแล้วละ อายุขัยของเรามันหมดสิ้นไป มันก็ต้องหาที่พึ่งๆ ของมัน

แล้วที่ฟังของมัน เวลาที่ฟังของเรา เราหมดไฟ เราไปหาครูบาอาจารย์ของเรา เราก็หาครูบาอาจารย์ของเราเป็นที่ฟังใจ เราฝึกหัดๆ ฝึกหัดจนเราเป็นขึ้นมาของเราเอง ใจของเรามันมีธรรม มันมีสติมีปัญญา หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ สิ่งนี้มันมีค่าๆ

ใช่ คนเราเกิดมาด้วยเวรด้วยกรรมนะ คนเราเกิดมาบางคนประสบความสำเร็จในชีวิต ต่อเนื่องกันไป บางคนลุ่มๆ ดอนๆ ไป บางคนทุกข์ๆ ยากๆ ทุกข์ๆ ยากๆ แต่เราก็มีใจของเรา หมอชีวกๆ เขาเอาไปทิ้งถังขยะ แล้วคนเขาไปเจอ พระเจ้าแผ่นดินผ่านมาก็ขอไปเลี้ยงๆ

เขาเกิดมาพ่อแม่ไม่มีปัญญาเลี้ยง เอาทิ้งไว้ถังขยะนะ อยู่ในพระไตรปิฎกมากเลย เวลาเกิดมาแล้วพ่อแม่ไม่ดูแล ไปทิ้งตามข้างทาง เวลาเกิดมา แต่เสร็จแล้วเขาเป็นหมอประจำองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาเกิดมาเขาฝึกฝนตัวเขาเอง เขาไม่น้อยยเนื้อต่ำใจใจ

เขายก “ชีวิตนี้ไม่มีค่า เราไม่มีคนดูแล มีแต่ความทุกข์ความยาก” นี่มันเผาตัวมันเอง แต่ถ้าสิ่งใดมันมองมุมกลับ ชีวิตมันน่าเศร้าหมอง ชีวิตมันมีความทุกข์ยากอย่างนี้ เราจะทำอย่างไรให้ชีวิตเราดีขึ้น เราจะทำอย่างไรให้ชีวิตของเราดีขึ้น เขาปากกัดตีนถีบ เขาขวนขวายของเขา เขาแสวงหาการศึกษาของเขา เขาทำคุณงามความดีของเขา นี่เขาทำของเขา ชีวิตของเขาดีกว่าพ่อแม่เลี้ยงดูอย่างดีต่างหาก นั่นเพราะอะไรล่ะ เพราะคนเราเกิดมามันแตกต่างกัน มันมีอำนาจวาสนา ใจ ถ้ามีอำนาจวาสนา จิตใจของเขามันมีกุศล มันมีจุดยืนของมัน มันทำอะไรมันไม่ทำให้ตัวเองต่ำต้อย ทำสิ่งใดก็ไม่ให้ตัวเองมีความเสียหาย ถ้าความต่ำต้อยๆ เห็นไหม

คูสิ สมัยพุทธกาลนะ เขาเป็นกษัตริย์ออกมาบวชมหาศาลเลย เวลาเขาสำเร็จของเขา “ที่นี้สุขหนอ ที่นี้สุขหนอ”

เขาเป็นกษัตริย์ ทรัพย์สมบัติมหาศาล ทำไมเขาเอาความสุขไม่ได้ แต่เวลาเขามาบวชพระนะ บวชพระแล้วสำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาอยู่โคนไม้ “ที่นี้สุขหนอ ที่นี้สุขหนอ” จนพระเขาก็สงสัย สงสัยว่าเขาคงพูดประชด พูดถึงว่าเคยเป็นกษัตริย์ ไปฟ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรียกมาถามว่า “เธอพูดอย่างนั้นจริงๆ หรือ”

“จริง”

“อ้าว! ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะ”

“โอ้! สมัยเป็นกษัตริย์มันต้องรับผิดชอบไปหมด โอ้โฮ! มันมีแต่ความทุกข์ความยาก อำนาจที่ไหนมันก็แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นทั้งนั้นนะ แต่เวลามันกำจัดกิเลสไปแล้ว อู๊ย! มันมีความสุขมาก มีความสุขมาก สุขหนอๆ”

เราจะบอกว่าชีวิตต่ำต้อยๆ เราก็มองเห็นทรัพย์สมบัติใจ ถ้าเป็นกษัตริย์ เป็นจักรพรรดิ ครองราชบัลลังก์เขาถึงจะมีความสุข เขามีสมบัติของเขาใจ แต่เวลาอยู่โคนไม้ๆ เราจะไม่มีความสุขใจ

นี่ไง ถ้าเราเอาคุณธรรมอย่างนี้มากล่อมหัวใจของเรา เรายกขาใจของเรา ถ้าด้วยคุณธรรมๆ ความสุขมันสุขที่นี้ จะมั่งมีศรีสุขขนาดไหน ทุกข์จนเข็ญใจขนาดใดก็แล้วแต่ ถ้าประพฤติปฏิบัติขึ้นไป ถ้ามีคุณธรรมในหัวใจขึ้นมาแล้วความสุขมันเกิดที่นี้

นี่ไง ที่ว่า มนุษย์เกิดมามีกายกับใจๆ ถ้าร่างกายๆ มันก็ต้องใช้ปัจจัยเครื่องอาศัย มันบรรเทาทุกข์ได้ เวลาหิวกระหายขึ้นมา เวลากระหายน้ำ มันทุกข์จริงๆ นะ มันได้ดื่มน้ำ ได้ผ่อนคลาย ร่างกายที่มันทุกข์มันยาก เวทนาของกาย เวทนาของจิตไม่ได้สิ่งใดสมความปรารถนา มีแต่ความทุกข์ความยากไปทั้งนั้น เวลาคิดเผตนเองก็เป็นความทุกข์ความยากไปทั้งนั้น นี่เวทนาของจิต ถ้าเวทนาของจิต เวทนาของจิตมันเหยียบย่ำย่ำมากกว่าเวทนาของกาย ถ้าเวทนาของกาย ใครก็ช่วยเหลือเจือจานของเราได้ เวลาเราทุกข์เรายาก ใครยื่นมือให้มันก็พอบรรเทาไปได้ แต่ถ้าหัวใจเวลามันทุกข์มันยากขึ้นไป พ่อแม่ปลอมประโลมขนาดไหน พ่อแม่ดูแลขนาดไหนก็ว่าพ่อแม่ไม่รัก พ่อแม่ไม่รัก

นี่ไง ใครปลอมประโลมมันก็ปลอมประโลมไม่ได้ กิเลสมันอยู่ในหัวใจ กิเลสมันย่ำยี้หัวใจของตน นี่ธรรมโอสถๆ ธรรมโอสถเราก็แสวงหาของเรา มีสติมีปัญญาเข้าไป ถ้าสติ คุณติ หลวงตาท่านบอกว่าสติกั้นคลื่นมหาสมุทรได้เลย สติ ฝ่ามือสามารถกั้นคลื่นมหาสมุทรได้เลย ถ้ามีสติปัญญา สติมันยับยั้งหัวใจแล้ว โอ้ความคิดที่มันตาโถมเข้ามามันเบาบางลงๆ เบาบางลงเพราะสติปัญญาของเราใจ ถ้ามันมีสติปัญญาของเรายับยั้งๆ ของมันไป แล้วถ้ายับยั้งมันจะมีความสุขได้ ความสุขได้เพราะอะไร

ถ้าคลื่นมันโหมกระหน่ำมามันจะเอาแต่ความเผลาคนมาในหัวใจ ถ้ามันหยุดลงมันก็มี ความสงบระงับบ้าง ถ้าความสุขที่มันคิดว่านี้ๆ ใจ เราก็อุ่มท่อมของเรา คนเรามันต้องเห็น คุณประโยชน์มันถึงจะทำใจ คนเราไม่เห็นคุณประโยชน์เลย ทำไปทำไม ไม่เห็นได้อะไร อาบ เหนือตางน้ำก็ได้เงินได้ทองมา ไอ้ของเราได้เงินได้ทอง หามาแล้วก็หามาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องใจ แล้วก็มี ความวิตกกังวลใจ ธรรมโอสถๆ มันจะทำให้ความวิตกกังวลนี้เบาบางลงใจ ถ้าเบาบางลง แล้วทำอย่างไรจะเจริญงอกงามขึ้นมา

ครูบาอาจารย์ท่านสอนให้มีคำบริกรรมๆ ใจ รักษาหัวใจของเรา รักษาหัวใจๆ ไม่ให้มัน เป็นอิสระ ไม่ให้มันไปแสวงหาสิ่งที่เป็นพินเป็นไฟมาเผาเราใช้ไหม ให้มันอยู่กับพุทโธ มันไม่ ทำที่บังคับ บังคับเพราะอะไร บังคับเพราะเราได้ตัดสิ้นใจแล้ว ตัดสิ้นใจแล้ว เราระลึกถึงพระ พุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง เราตัดสิ้นใจแล้ว ถ้า ตัดสิ้นใจแล้วก็ต้องบังคับมัน

เราใช้ปัญญา นู่นก็ดี นี่ก็ดี แต่ทำไม่ได้สักอย่างหนึ่งเลย เวลาคิด คิดดี แต่เวลาทำมันไม่เอา เวลาทำแล้ว ถ้าดี ดีก็ต้องลอยมาจากฟ้า ดีก็ต้องทุกคนยึดเยียดมาให้เราเลยเป็นความดี ทุกคนก็เอา มาเสนอให้เราดีเป็นความดี

ความดีจริงมันต้องเกิดขึ้นมาจากการกระทำของเรา นี่ใจ ที่บอกว่ามันยับยั้งได้ใจ ถ้ามัน เป็นความสุขใจ ถ้ามันรักษาหัวใจของเราได้ใจ ธรรมโอสถๆ มันเกิดขึ้นมา เราดูเราเห็นของเรา มันเป็นปัจจัยตัดตั้ง เป็นสันตสิทฎฐิโก เราเห็นคุณค่าของมัน เราเห็นคุณค่า เราตัดสิ้นใจแล้วเราถึงมี การกระทำ ตัดสิ้นใจแล้ว เราเชื่อของเราก็เป็นศรัทธา ศรัทธาความเชื่อๆ พยายามชักจูงหัวใจให้ มันค้นคว้า ชักจูงหัวใจให้มันศึกษา ศึกษาแล้วให้มันปฏิบัติ ให้มันชวนขยายขึ้นมา ให้มันเป็น ความจริงขึ้นมา

ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา จากที่เราหมดไฟๆ เราต้องไปหาครูบาอาจารย์คอยกระตุ้นใจ แต่ ถ้ามันเป็นจริงๆ เป็นจริงจากหัวใจของเรา มันเกิดขึ้นๆ ธรรมโอสถๆ เป็นปัจจัยตัดตั้ง เป็นสันตสิทฎฐิโก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสนอไว้ เสนอไว้ให้เป็นปัจจัยตัดตั้ง ให้เป็นสันตสิทฎฐิโก

เวลาทุกข์มันรู้ทุกคน ในสโมสรสันนิบาตทุกดวงใจว่าแห้ว คนที่เกิดมาทุกข์หมด ไม่ ยกเว้น นี่มันเป็นพุทธพจน์ เป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คนที่เกิดทั้งหมดไม่ ยกเว้น แล้วมันจะมีใครมีความสุขล่ะ ใครบ้างมันจะมีความสุข อย่ามาโกหก เป็นไปไม่ได้

แต่ถ้ามันเป็นความจริงๆ เวลาธรรมโอสถมันเกิดขึ้นมาเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูฏิกโก เป็นเฉพาะตน เห็นไหม เป็นจำเพาะพระที่ทำได้ เป็นเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติได้ เป็นเฉพาะ เฉพาะเพราะมีสติมีปัญญาขึ้นมาไง เป็นเฉพาะใจดวงนั้น เป็นปัจจัยตั้งในใจดวงนั้น เป็นสันติภูฏิกโกในใจดวงนั้น ใจดวงนั้นทำได้ง่ายๆ

ถ้าเราตัดสินใจแล้ว เราตัดสินใจแล้ว วันพระ วันโกนมันต้องมีหนักมีเบาบ้างไง ถึงเวลาวันคืนล่วงไปๆ วันนี้ก็เป็นอย่างนี้ พรุ่งนี้เร็วกว่านะ ไม่ใช่ดีขึ้น

วันนี้เป็นอย่างนี้ พรุ่งนี้ต้องดีกว่านี้ แล้ววันต่อไปต้องดียิ่งขึ้น วันพระ วันโกน ถือนะลัชชิก ไม่นอนมัน ถ้าภาวนาไม่นอน เคนจงกรม นั่งสมาธิภาวนาไม่นอนแล้วมันได้อะไรขึ้นมาละ มันได้ความเพียรไง ได้ความวิริยะ ความอดสาหะใจ มันได้มีการกระทำไง มันจะทุกข์มันจะยาก มันจะเป็นสมาธิไม่ได้ มันจะไม่เกิดขึ้น ไม่เกิดขึ้นหรือ ไม่เกิดขึ้นเพราะมันกังวล

เนลัชชิกนะ “โอโฮ! เมื่อไหร่มันจะสว่างเสียทีเนาะ อู้อู! เดียวแล้วมันขาดเนาะ นั่งแล้วเดี๋ยวหลังมันจะแตะพื้นเนาะ” มันไปวิตกกังวล ไม่เป็นสมาธิหรือ แต่ฝึกมัน เหมือนนักกีฬาเลย มันจะซ้อมกีฬาก็เดือน ก็ปีก็ซ้อม ซ้อมเพื่อความฟิต ซ้อมเพื่อความมั่นคงของใจ ซ้อมไปอย่างนั้น

นี่ก็เหมือนกัน ปฏิบัติไปเลย เนลัชชิก ทำ ถ้าไม่ได้ก็ไม่เป็นไร แต่พอมันทำไปๆ จนมันอยู่ตัว มันมานะ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ถ้าเหตุผลมันมีขึ้นมาแล้วมันจะไม่เป็นธรรมขึ้นมาได้อย่างไร มันเป็นไปได้ ถ้าเหตุมันสมควร ถ้ามันทำจริง

ไอนี้เหตุไม่สมควรนะ มันบิดเบี้ยวไง มันบิดเบี้ยวไง เวลาเหตุ เหตุก็ แหม! คมกล้า คมกล้า คมจนบิด จนไม่เป็นจริงใจ เราทำของเรา คราวนี้ไม่ได้ มันบิดเบี้ยวไป มันเอียงมันอะไร เราฝึกของเรา ทำของเราๆ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ถ้าเหตุของธรรมๆ

หัวใจมันเลี้ยงยาก ความทุกข์ความยากในหัวใจมันบีบคั้นเรา สิ่งที่จะรักษามันยาก ถ้าคำว่ามันยาก ทำอย่างไรให้มันสมควรให้มันพอดีละ อารมณ์ความรู้สึกมันนุ่มนวล เวลามันเป็นจริงขึ้นมามันต้องเอาอารมณ์ความรู้สึกที่พอกัน ที่มันเท่าเทียมกัน แล้วเวลาทำขึ้นมาที่คมกล้าๆ มันก็อดตกลมถานุโยค มันข้ามไป กามสุขัลลิกานุโยคก็ไปนอนจมกับมันอยู่อย่างนั้นนะ แล้วมันพอดี พอดีอย่างไร

ถ้าบอก “เนลัชชิกทำแล้วไม่เห็นได้อะไรเลย”...ก็ได้ทดสอบใจ ชุตงควัตรเป็นเครื่องขัด
เกลากิเลส มันเป็นการขัดเกลางาน การขัดเกลากเพราะกิเลสมันทุกข์มันยาก มันบีบมันคั้นขึ้นมา เรา
จะขัดเกลามัน ขัดเกลามันด้วยเหตุ เราต้องมีศีล สมาธิ ปัญญา เราต้องมีคำบริกรรม มันเป็นกิริยา
ของใจ มันเป็นการกระทำไง มันเป็นการกระทำขึ้นไปมันถึงจะเกิดความสงบได้ไง

มันไม่มีการกระทำ จิตไม่มีการกระทำ จะเอาอะไรมา ก็เพื่อฝึมนะ ความดีก็เอามาสิ นัก
ปฏิบัติแล้วมันก็ต้องดีพร้อมสิ ความดีก็ต้องมา คุณสิ คุณการนุ่งหม่นทับ ทั้งนั้นนะ เอาคุณธรรมมา
สิ แล้วใครมันจะเอาให้ละ แล้วถ้าภาวนา ภาวนาก็เอามรรคเอาผลมาสิ...เอามรรคเอาผล สมุทัย
มันเจือมา มันไม่มีความสะอาดบริสุทธิ์พอ มันจะรับได้อย่างไร คุณภาชนะเราสิ มีแต่ความสกปรก
ทั้งนั้นนะ แล้วก็จะไปตักอาหาร จะตักอาหาร ภาชนะต้องล้างก่อนสิ ภาชนะเรา สารพิษกินเข้าไป
ไปตายนะ

นี่ก็เหมือนกัน เราจะไปตักอาหาร ภาชนะเราต้องล้างให้ดีกว่าก่อนสิ จิตใจของเราจะมี
คุณธรรมขึ้นมาก็ต้องทำความสะอาดก่อนสิ ทำเข้าไป ถ้ามันธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เหตุ
สมควรมันเป็นไปของมันนะ นี่พูดถึงว่าธรรมโอสถๆ ไง ถ้าธรรมโอสถมันอยู่ที่ไหนละ อยู่ในตู้
พระไตรปิฎกหรือ

สาธุ! นั่นเป็นศาสดาของเราละ ธรรมวินัยเป็นศาสดาของเราละ มันก็เป็นฉลาดไง มัน
เป็นฉลาดอย่างไร แล้วตัวยาจริงๆ ใครเป็นคนปรุงขึ้นมาละ ศีล สมาธิ ปัญญา ใครเป็นคนปรุงขึ้นมา
ละ

ยา ยาคือธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั่นฉลาด ชื่อของมันบอกถึงวิธีการ
บอกทั้งหมดเลย อ่านฉลาดยา เก่งมากเลย รู้หมดเลย แล้วก็ไปวิจัยกัน ส่องกล้องใหญ่เลยนะ โอ้!
นี่ผสมกันแบบนี้ ไอนี้ผสมกันอย่างนั้น...มีงตายอยู่นั้นนะ

เราพยายามทำของเราเป็นจริงเป็นจังของเราขึ้นมา ถ้าเป็นจริงขึ้นมาก็ต้องเป็นอย่างนี้
ล้มลุกคลุกคลานของเราอยู่อย่างนี้ ถ้ามันไม่ได้ก็ไม่มีอะไร ไม่ได้ก็ทำซ้ำๆ เข้าไป ให้เรามั่นคง
ขึ้นมา ให้มีสติจะ ตั้งสติแล้วทำขึ้นมาๆ

อาหารกาย อาหารใจ อาหารภาชนะ ช่วยเหลือเอื้ออาทรกันได้ นะ ความทุกข์ความยาก
ปลอมประโลมกันได้ นะ เวลามันทุกข์มันยากจริงๆ ขึ้นมา หัวใจ เวลาจะออกจากร่างจะรู้ นะ มัน

จะว่าแห้วขนาดไหน คุณติ เวลาเรารักกันนะ เราผูกพันกันนะ ขนาดไปเที่ยวไปเตร่ไปส่งกันยัง อาลัยอาวรณ์ ขนาดไปแป๊บเดียวเดี๋ยวกลับมานะ ยังน้ำตาร่วงเชียว ใอันี่มันไป หายไปเลยนะ ไปจนไม่เห็นกันเลยนะ ถ้ามันไปจนไม่เห็นกัน นั่นละจะรู้ว่ามันเป็นอย่างไร รักษาที่นี้ๆ ดูแลหัวใจของเรา รักษาหัวใจของเรา มาวัดมาวาแล้วทำให้ได้

วันพระ วันโกนมันควรจะเป็นวันที่เราตั้งใจ ธรรมดาที่ตั้งใจอยู่แล้ว ธรรมดาเราก็เป็นคนคืออยู่แล้ว แต่มันต้องมีหนักมีเบา เป็นจริงเป็นจัง เอาจริงๆ เอาจริงๆ แล้วให้มันขึ้นมาให้เป็นจริงของเราขึ้นมา แล้ววันจะผ่อนคลายเอาไว้วันหลัง นี่วันพระ วันโกน เอาจริงเอาจังของเราขึ้นมาทำเพื่อประโยชน์กับเรานะ

ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติใจ เวลาไปหาครูหาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ซาร์จไฟๆ ท่านจะส่งจะเสริมให้กำลังใจนะ เวลาครูบาอาจารย์ท่านจะเล่าถึงความทุกข์ความยากของท่านให้เราได้คิดใจ เวลาเราทุกข์เรายากนะ เราปฏิบัติของเราเวลาที่มีดมนอนธการ เราจะระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย ท่านเป็นถึงกษัตริย์นะ ท่านทิ้งจากราชวังมานะ แล้วก็ย้อนกลับมาสมัยปัจจุบันก็คิดถึงหลวงปู่่มั่นนะ หลวงปู่่มั่น อ่านประวัติของท่านแล้วซึ่งมาก ท่านสละชีวิตของท่านจริงๆ นะ

ไอ้ของเราพูดแต่ปาก จะสละชีวิตๆ มันกลับไปเลย พຽ່ງนี้กลับไปจะเต็มทีเลย สละชีวิตมันคิดถึงเวลาจะกลับบ้านนุ่นนะ สละชีวิต มันพูดแต่ปาก แต่ของท่าน ท่านสละของท่านจริงๆ นะ แล้วทำของท่านจริงๆ มันถึงเป็นประโยชน์จริงๆ ถ้าเทียบอย่างนี้บิ๊มันจะเป็นขึ้นมาใจ ให้มีสติมีปัญญารักษาหัวใจของตน อย่าให้มันไปกว้านเอาแต่ความร้อนมาเผาตนเอง เอาแต่คุณธรรมๆ บ้างสิ เอาคุณงามความดีบ้างสิ เพื่อรักษาหัวใจของเรา เอวัง